

HIFZI TOPUZ

Gizli Aşklar
Yaşanmış Öyküler

Remzi Kitabevi

Kitaplar

İnceleme-Araştırma

L'information Internationale dans la Presse Turque (Strasbourg, 1961), *Basın Sözlüğü* (1968), *Kara Afrika* (1970), *Caricature et Société* (Paris, 1974), *Uluslararası İletişim* (1985), *İletişimde Karikatür ve Toplum* (1985), *Lumumba* (1987), *Kara Afrika'da İletişim* (1987), *Journalist: Status, Rights and Responsibilities* (Prag, 1989), *Basında Tekelleşmeler* (1989), *Yarının Radyo-TV Düzeni* (1990), *Siyasal Reklamcılık* (1991), *Dünya Karikatür Tarihi* (1997), *Dünyada ve Türkiye'de Kültür Politikaları* (1998), *Türk Basın Tarihi* (1973, 1996, 2003).

Anı

Eski Dostlar (2000), *Elveda Afrika, Hoşça Kal Paris* (2005), *Fikret Muallâ* (2005), *Paris '68: Bir Devrim Denemesi* (2008), *Nişantaşı Anıları* (2009), *Bana Atatürk'ü Anlattılar* (2010), *Gülümseyen Anılar* (2011).

Söyleşi

Ardından Yıllar Geçti (Öner Ciravoğlu ile, 2013).

Roman

Meyyâle (1998), *Taifte Ölüm* (1999), *Paris'te Son Osmanlılar* (1999), *Hatice Sultan* (2000), *Gazi ve Fikriye* (2001), *Çamlıca'nın Üç Gülü* (2002), *Devrim Yılları* (2004), *Tavcan* (2005), *Başın Öne Eğilmesin [Sabahattin Ali'nin Romanı]* (2006 – 36. Orhan Kemal Roman Armağanı), *Özgürlüğe Kurşun* (2007), *Kara Çılgılık [Lumumba'nın Romanı]* (2008 – Afrika Barış ve Dostluk Ödülü), *Abdölmecit* (2009), *Hava Kurşun Gibi Ağır [Nâzım Hikmet'in Romanı]* (2011), *Elbet Sabah Olacaktır [Tevfik Fikret'in Romanı]* (2012), *Vatani Sattık Bir Pula [Namık Kemal'in Romanı]* (2013), *Çılgın ve Özgür [Neyzen Tevfik'in Romanı]* (2014), *Paris'te Bir Türk Ressam [Fikret Muallâ'nın Romanı]* (2014).

HIFZI TOPUZ

Gizli Aşklar

Yaşanmış Öyküler

Remzi Kitabevi

GİZLİ AŞKLAR / Hıfzı Topuz

© Remzi Kitabevi, 2015

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Kapak: Ömer Erduran

Son okuma: Öner Ciravoğlu

ISBN 978-975-14-1687-2

BİRİNCİ BASIM: Ekim 2015

Kitabın basımı 5000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul

Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri

100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul

Sertifika no: 10648

İçindekiler

Başlarken	7
-----------------	---

BÖLÜM I

Buruk Aşklar

İzmir’de Voleybolcu Kız	13
Liseli Sevgili	17
Çılgın Bir Kadın	27
Fransız Sevgili.....	30
Yarıda Kalan.....	36
Mısırlı Süreyya	42
Alman Sevgili, Lili	50
Sakızlı Popi	58
Böyle mi Olacaktık?	65
Yugoslav Miriana.....	69
Hintli Kız, Roja	77
Kongo’da Bir İtalyan	83
Bunalımlı Kız, Lolita	90
Kanadalı Kız	95
Panamalı Sevgili	99
Nathalie	103
Azeri Sevgili, Pervane	108

BÖLÜM II

Viran Aşklar

Eski Bir Dost.....	115
Paşa Kızı.....	118
Siyasallı Kız	121
Üç Amerikalı Kız.....	128
Bebek Benden miydi?.....	136
Cannes’da Bir Yıldız.....	145
Merdivendeki Kız.....	149
Yarı Alman Yarı Afrikalı	152
Uppsala’nın Karları.....	157
İkisinden de Oldum	162
Alkolik Sevgili.....	165

BÖLÜM III

Sıra Dışı Aşklar

Aşk İçinde Aşk.....	175
Tokatsız Aşk Olmaz!.....	184
Pazar Şakası Derken	189
Yaşamın Başka Yerde	195
Mektupla Aşk Sınavı	200
Bencil Sevgili	208
Frankfurt’ta Uykusuz Geceler	218
Şairin Çapkınlıkları.....	223
Gönderilmemiş Bir Mektup	229
Tülay’ın Çocukluk Aşkı	231
Baban Senin Baban Değil... ..	238

Başlarken

Birkaç ay önce bir şair dostum bana; “Abi,” dedi. “Neden hiç aşk romanları yazmıyorsun? Senin bunca deneyimin var, başarılı olursun.”

“Hiç olur mu?” dedim. “Benim türüm o değil.”

“Yapma abi, bir dene bakalım. Eğer aşk romanı yazmak istemiyorsan bunları aşk öyküleri olarak ele al. Sen bizim üstadımız olan birçok yazar, şair ve sanatçıyla dostluk etmiştin. Onların da gizli aşk maceralarını bilirsin. İstersen kimliklerini açıklama. Bunları derleyecek olursan ortaya ilginç bir kitap çıkabilir.”

Aslında pek de kötü bir öneri değildi. O akşam ilk işim Paris’te emektar dostum Tülay German’a telefon etmek oldu.

“Tülaycığım, bak durum böyle böyle,” dedim. “Benden aşk öyküleri yazmamı istiyorlar, ne dersin, uygun olur mu?”

Tülay;

“Dinle bak, sana ne anlatacağım,” dedi. “60 yıl önce şarkılara yeni başlamıştım. Sahneye ilk kez çıkıyordum. İlk plağım da o dönemde çıkmıştı. Bir gün bir dost evinde Komünist Partisi Genel Sekreteri Reşat Fuat Baraner’e rastladım. Benim şarkılardan söz ediyorduk. Reşat Fuat Bey, ‘Tülay, sen yalnız aşk şarkıları söyle, her şarkının sonunda yumruğunu havaya kaldırmaktan vazgeç. O işleri bize bırak!’ dedi.”

“Bu öneriden sonra repertuarımı genişlettim. *Kızılıklar Oldu mu?, Burçak Tarlası, Dere Geliyor Dere* gibi türküler çok tuttu. Aşk şarkılarına gereken önemi verdim. Bundan da hiçbir şey kaybetmedim! Sen de aşk öyküleri yazarsan bundan bir şey kaybetmezsin.”

Tülay’dan bu onayı alınca başladım eski aşk serüvenlerini düşünmeye... Günlerce bende uyku kalmadı. Kendimi kaptırdım pembe rüyalı gençlik günlerime...

Gençlik günlerini anımsarken aklıma ne şarkılar geldi: “Ben de gönül çektim eskiden”, “Mazi kalbimde bir yaradır”, “Geçti sevdalarla ömrüm”, “Yıllar geçiyor sen bana hâlâ geleceksin”, “Sevdim bir genç kadını...” Sonu gelmiyordu bu şarkıların, türkülerin ve tangoların.

Ah, o eski aşk şarkıları, o tangolar... Düşündükçe bir hal oluyordum. Bunlara bazen “Partizanların şarkısı” ya da *Venceremos* gibi devrim şarkıları karışınca o günlerin coşkusu yeniden yaşıyordum.

Bu şarkılar bana benim ve yakın arkadaşlarımdan gizli aşk maceralarını hatırlatıyor, maceralar birbirine karışıyor, nefis bir karma ortaya çıkıyordu.

Bu konuyu birkaç yakın dostuma açacak oldum, onlar da repertuarıma yeni öyküler eklediler. Çok eski bir dostum bunları duyunca;

“Bak Hıfzı, bende senin bilmediğin neler var neler!” dedi. “Sana anlatayım.”

Önce birkaçını masa başında anlattı, daha sonra da yazıp bana gönderdi.

Ben bu alanda deneyimli birkaç dostumu daha dinlemek istiyordum. Onları bulacağım yer Beyoğlu Balıkpazarı’nda Cumhuriyet Meyhanesi’ydi. Her çarşamba öğle üzeri orada toplanıyorduk. Kimler vardı aralarında...

Önce bugün kimlerle bir araya geldiğimizi yazayım, sonra da eskilere dönerim. Bugünlerde çok azaldık, ama inatla top-

lantılarımızı sürdürüyoruz. Naim Kılıç, Prof. Coşkun Özdemir, Moris Gabbay, Hüsamettin Ünsal, Şahin Tekgündüz, Av. Ali Faik Aydın, Bilge Zobu. Bazen de Ali Sirmen, Turgay Olcayto ve birkaç gazeteci dostumuz toplantılarımıza katılanlar.

Ya eskiden kimler vardı? Onlardan da yıllar boyu ne maceralar dinlemiştim. Hepsini çekip gitti. Ama nasıl unuturum onları: Merih Sezen, Demirtaş Ceyhun, Ferruh Doğan, Nihat Akcan, Mücap Ofluoglu, Kemal Bekir, Sabahattin Batur, Naim Tirali, Balıkçı Nuri (Akay), Amele Erol (Özkök), Recep Bilginer, Agop Arad, Mehmed Kemal, İsmail Hakkı Birler, Arşad Üz Zaman, Ziya Şav, Avukat Doğan Akman, Madenci Necmi (Ergener)...

Ne tatlı günlerdi. Yitirdiğim bütün dostlarımı özlemle anıyorum. Bu anılarda zaman zaman onlardan da söz edeceğim, ama adlarını açıklamadan...

Ben bu meyhane toplantılarına ilk kez 1954 yılında Melih Cevdet Anday'la Bahçekapı'da Havra Lokantası'nda başladım. Havra dediğimiz yer, Hacıbekir Mağazası'nın arka sokağında eski bir hanın zemin katında, herhalde havradan bozma bir meyhaneydi. *Akşam* gazetesinde işimizi bitirdikten sonra oraya giderdik. Bazen Orhan Kemal ve Ferruh Doğan da bize katılırdı.

Yıllar sonra bu toplantıları Taksim'de sanatçı dostumuz Zehra Bilir'in eşi Necmi Ergener'in işlettiği Serkldoryan'da sürdürdük. Kulüp haftanın bir gecesi kapalı oluyordu. Necmi de o geceyi bize ayırıyordu. Orada rahat rahat rakılarımızı içiyor ve eğleniyorduk. O toplantılar bir akademi havası içinde geçiyordu.

Sonra kulüp kapandı, Balıkpazarı'na geçtik. Bu kez Krepen Pasajı'nda Kadir'in Meyhanesi'nde toplandık. Ama bir süre sonra Balıkpazarı'na tırpan atıldı, Krepen yok oldu. Oradaki meyhaneler başka yerlere taşındılar. Kadir, Nevizade'ye geçti. Toplantılarımızı orada sürdürüyorduk, ama günün birinde Melih, Kadir'e içerledi. Çünkü bir akşam meyhaneden çıkarken Kadir onun paltosunu tutmamıştı.

Bu küskünlük üzerine yine Nevizade’de İmroz’a geçtik. Sonra da ikiye bölündük. Fethi Naci’nin başını çektiği ve eşi Lale, Aydın Boysan, Cevat Çapan ve Mustafa Alabora’dan oluşan grup Bayram’da kaldı. İkinci grup ise, toplantılarını Cumhuriyet’te sürdürdü. Moris Gabbay, Balıkçı Nuri (Akay) ve Kemal Bekir her iki masaya da katıldılar. Ben Cumhuriyet’i seçmiştim. Toplantıların gündemi güncel sanat ve politika konularından oluşuyordu. Arkadaşların gizli aşk hikâyeleri ise masaya yatırılmıyor, kulaktan kulağa anlatılıyordu. Elbette bunlardan da esinlendim.

Yalnız meyhanelerde değil, yaşam boyu birçok yerde dostlarımdan aşk maceraları dinledim. Duygularını benimle paylaştılar. “Aman, sakın ha bunları kimseye anlatma, kimse duymasın, karım beni öldürür!” gibi laflar ediyorlardı. Onların anlattıkları hep sıra dışı aşklardı. Toplum bu maceraları kabul edemezdi. Çevrenin baskısı ve yargıları acımasızdı.

Ben bu ilginç aşk öykülerini hep duygulanarak dinledim. Aradan yıllar geçti, onları anlatanlar da çekip gittiler.

Şimdi bu serüvenleri okuyucuyla paylaşıyorum. Ama dostlarımdan çoğunun adlarını açıklamayacağım. Yazılarda hepsinin adını değiştirdim. Olayların geçtiği yerleri de gizledim. Bakalım yine de benim kahramanlarımı keşfedebilecek misiniz? Ha, şunu da söyleyeyim: Tülay German “Adımı yazabilirsin. Gizlenecek bir durum yok,” dedi.

İşte *Gizli Aşklar* dizisi böyle ortaya çıktı.

BÖLÜM I

Buruk Aşklar

İzmir’de Voleybolcu Kız

ağabeyim Muzaffer Topuz, İzmir Memleket Hastanesi’nde doktordu. Beyler Sokağı’nda muayenehanesi vardı. Yazın da bir aylığına Buca’daki Öğretmenler Kampı’nda görev alıyordu. Bir yaz tatilinde beni İzmir’e çağırdı. Ağabeyimi çok özlemiştim. 20-21 yaşlarındaydım. O benden on yaş büyüktü. Üniversitede okuyordum. Hemen İzmir yolunu tuttum.

İzmir’de sıcak ve bunaltıcı bir meltem esiyordu. Ağabeyim beni Alsancak İstasyonu’nda karşıladı. Birlikte Buca’ya ulaştık. Kamp, çok güzel bir yerde kurulmuştu. O akşam uzun uzun sohbet ettik.

Ertesi gün bir ağacın altında oturup düşüncelere dalmıştım. Gençler bahçede voleybol oynuyor, coşkuyla eğleniyorlardı. Bir yandan da onları izliyordum.

Derken 18 yaşlarında güzel bir kız yanıma geldi.

“Siz neden bize katılmıyorsunuz?” dedi. “Hadi gelin hep birlikte oynayalım.”

Ayağa kalktım, “Senin adın ne?” diye sordum.

“İlkay,” dedi. “Öyle bir günde dünyaya gelmişim.”

Çok tatlıydı. Kafamdan olmayacak şeyler geçiyordu. Hep birlikte voleybol oynadık. Ben de çocuklar gibi eğlendim.

Akşam yemekten sonra İlkay, bizim bölüme gelerek bana;

“Kalkın! Gidip mehtabı seyredelim,” dedi. “İlk ayı göreceksiniz.”

Bahçede yürürken koluma girdi. Dalgın gözlerle bana bakıyordu. Birden boynuma sarılarak ağlamaya başladı.

“Ben sizi çok sevdim,” dedi.

Gölgeler altında onu kucakladım. Dudak dudağa geldik. Ne de tatlı öpüyordu. Beni hiç o yaşa kadar böyle ateşli öpen olmamıştı. Bu kız nereden biliyordu böyle öpüşmeyi?

Beş gün sürekli bir araya geldik. Arkadaşları ona ‘İlkay tutuldu’ diye takılıyorlardı. İlişkimizi duymayan kalmamıştı. Kampın yöneticisi bana kızgın gözlerle bakıyordu. İkimiz de bunlara boş veriyorduk.

Hafta sonunda ben İstanbul’a dönecektim. Zaten kamp da sona eriyordu. Birbirimize sarılarak yaşlı gözlerle ayrıldık.

“Beni hiç unutma!” diye hıçkırıyordu İlkay.

Onu uzun süre unutamadım. Yıllar yılları kovaladı. Aradan 60 yıl geçmiş, ben az çok ünlü bir yazar olmuştum. İzmir Kitap Fuarı’na çağrıldım ve ertesi gün de kalkıp gittim. İmza günü masanın önünde uzun bir kuyruk oluşmuştu. Sıranın ortalarında duran yaşlı bir kadının bana gülümsediğini gördüm, önemsemedim. İmzalamayı sürdürdüm.

Sıra ona gelmişti.

“Hanımefendi, adınız nedir?” diye sordum.

Gülümseyerek;

“İlkay!” dedi. Ben kitaba, ‘Sevgili İlkay Hanım’a dostlukla’ diye bir şeyler karaladım.

İlkay Hanım yazıya bir göz attıktan sonra;

“Aşk olsun Hıfzı, beni hatırlamadın mı?” dedi.

“Hayır hanımefendi, her gün bir yığın kitap imzalıyorum. Çoğu zaman karşımdaki yüzler aklımda kalmıyor,” dedim.

“Biraz düşün Hıfzı, 60 yıl öncesine git. Buca Öğretmenler Kampı... Anımsıyor musun? Arkadaşlar bana ‘Ay tutuldu’ diye takılıyorlardı. Gerçekten de sana tutulmuştum. O coşkulu günlerimizi hiç unutmadım.”

O günler birden gözümde canlanıverdi. Yerimden kalkıp, onu coşkuyla kucakladım. Kuyruktakiler merakla bizi izliyorlardı.

“Şimdi nerelerdesin, ne yapıyorsun?” diye sordum. “Bir gün baş başa verip bunları konuşalım,” dedi.

İlkay konuşmasını şöyle sürdürdü:

“Sen oradan ayrıldıktan iki yıl sonra evlendim. Bir kızım ve bir oğlum oldu. Şimdi dört torunum var. Yaşını başını almış bir büyükanneyim. Yarın boşsan buluşalım, Kordon’da dolaşırız. Sonra da İzmir Oteli’nin altındaki lokantada yemek yeriz.”

“Çok çok sevinirim. Seninle gençlik günlerimizi yâd ederiz,” dedim.

Ertesi gün onun istediği gibi Kordon’da buluştuk. Kordon, eski Kordon değildi artık. Kıyılar doldurulmuş, parklar açılmıştı. Belki Kordon’un şimdiki hali eskisinden daha güzeldi ama ben eski Kordon’un özleminden kurtulamamıştım.

Ağabeyimin de evi oralardaydı. Yıllar geçmiş onu yitirmiştim. Bunları düşünerek çok duygulandım. Sonra İzmir Lokantası’na giderek, sohbete daldık. Yaşamını anlattı. Ben de kendimden söz ettim.

“Yarın yine buluşalım mı? Seninle konuşmaya doyamadım,” dedi. “Biliyor musun Hıfzı, sana çılgınca âşıktım. Yıllar boyu seni unutamadım.”

İster istemez; “Ben de öyle,” dedim.

“Öyleyse yarın buluşuruz değil mi?”

“Ah ne yazık, ne yazık! Ben yarın dönüyorum.”

Telefon numarasını verdi.

“Bir daha gelirsen mutlaka beni ara,” dedi.

“Evet mutlaka seni arayacağım,” dedim. “Mutlaka!”

Öpüşüp ayrıldık. Arkasından bakakaldım. Orhan Veli gibi “Bakarım giden geminin ardından. Sözde erkeklik var, ağlayamam,” diyordum.

Düşündüm, bunun sonu nereye varır. O 80’e merdiven dayamış, ben 83, ne macera... Onu bir daha arayamadım. Ama unutmadım da.

Aradan iki yıl geçti, yine İzmir'e imzaya gittim. Otele gelir gelmez ilk işim onun numarasını çevirmek oldu.

İnce bir kız sesiyle telefon açıldı.

"İlkay Hanımefendiyi aramıştım," dedim.

"Duymadınız herhalde," dedi. "Anneannemi üç ay önce yitirdik. Beyefendi adınız neydi sizin?"

"Hıfzı Topuz."

"Aaa, ne hazin!" dedi. "Son zamanlarda anneannem durmadan sizi sayıklıyordu. 'Hıfzı mutlaka gelecek,' diyordu. Biz de ailecek çok eğleniyorduk. Hıfzı Bey, çok geç kaldınız."

"Bütün aileye başsağlığı dilerim," dedim. "Nur içinde yatsın."

Gözlerim sulandı. Aklıma Maurice Chevalier'in bir şarkısı geldi: Valentine!

"Çenesi küçücüktü. Gözleri parlıyordu. Göğsünde ufacık iki kuş yuvası vardı. Ah Valentine, vah Valentine! Şimdi karşımda bir kadın var. Yanakları sarkmış, çenesi katmer katmer, göğüsleri sarkmış... İşte ben Valentine'im, diyor. Ah Valentine, vah Valentine..."

Ben de içimden Ah İlkay, vah İlkay diyordum. Ay tutulmuyor artık, Körfez artık bizim Körfez değil. Buca'daki kamp yeri özel sektöre devredilmiş. Şimdi oralarda AVM'ler yer alıyor. Ama ben İzmir'i gene çok seviyorum.

Benim 18 yaşındaki voleybolcu sevgilim, seni unutmayacağım.

Liseli Sevgili

J ikinci Dünya Savaşı'nın başladığı günlerde Şişli'de iki katlı ufak bir eve taşınmıştık. Türkiye büyük sıkıntılar içindeydi. Dışarıda savaş rüzgârları esiyordu, içeride yokluk, pahalılık, sıkıyönetim ve dış olayların yarattığı bir yığın gerginlik. Benden iki yaş büyük olan bir ağabeyim, o yıl avda vurularak ölmüştü.

Evde rahat, huzur kalmamıştı, ailece çöküş günlerini yaşıyorduk. İki ağabeyim askere alınmıştı. Babam yatağa düşmüştü. Annem belalı bir tifoya yakalanarak altı ay yatakta kalmış, sinirleri doruğa ulaşmıştı. Her gün türlü nedenlerle herkese kızıyor, bağırıp çağırıyor, sonra da yatak odasına kapanıp hıçkırıklara boğuluyordu.

Ben üniversiteye gidiyordum. Beş para gelirim yoktu. Bazen evdeki eski eşyalar arasında para edecek bir antika parçasını Mısırçarşısı'na götürüp satıyor, üç-beş kuruş alıyordum, hepsi bu kadar. Evimizin karşısında üç katlı zevksiz bir apartman vardı. Komşularımızdan hiçbirini tanıımıyorduk.

Apartmanın üst katında Anadolu'dan gelme bir aile yaşıyordu. Karı koca ve kızları... Giyinişlerinden taşralı oldukları belliydi.

Kız liseye gidiyordu. Giyinişine biraz özen gösterse mahallenin en güzel kızı olabilirdi. Uzun boylu ve siyah saçlıydı. Okula giderken saçlarını topluyor, bu da ona hiç yakışmıyordu.

Akşamüstleri onu saçlarını omuzlarına dökmüş halde üst kattaki penceresinde görüyordum. Harika bir genç kız görünümü veriyordu.

Geçmiş yılları anımsarken, yaşadıklarımızla hesaplaşma denilebilecek bir yolculuğa çıkarız.

Bu yolculukta en çok karşılaştıklarımız, geçmişte yaşanmış aşk ilişkileridir. Bunlar belki de bizi en derinden etkileyen ve yıllar geçse de belleğimizde tazeliğini yitirmeyen anılardır.

Gizli Aşklar bir solukta okunan, yaşanmış kısa aşk öykülerinden oluşuyor. Hıfzı Topuz, gençlik yıllarında yaşadığı aşkların yanı sıra yakın dostlarından dinlediği bazı aşk öykülerini de anlatıyor.

1950'li ve 1960'lı yılların Paris ve İstanbul'undan esintiler taşıyan bu öykülerde, temiz gençlik aşklarının ve çoğu zaman platonik ilişkilerin düş kırıklıkları ve burukluklar var...

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1687-2

9 789751 416872

₺ 17,50